

motno razsvetljenem od starinskih petrolejk, bova srebala iz pisanih skodelic kavo, pušila hercegovca ter motrila veselo-mirno življenje, ki se razvija na tak večer ob sanjavi godbi ciganskih gosli. Posamezni gostje in pari prihajajo in odhajajo, nič hrupa, nič pozdravljanja in odzdravljanja. V valčkih Miljačke odseva polmesec, nemi simbol te pokrajinske ubranosti. In tisoči zvezd se nama smehljajo skoz redko kostanjevje; ne poznam jim imena, le Kasiopeja mi je dobra znanka, neizbrisni monogram mojega imena.

Janko Glaser:

Spomin.

Ne boj se, da divji, da strasten tako
nocoj je moj objem —
tako pozabljenja iščemo
razkrinkanim lažem!

Ne boj se, da divje, da strastno tako
zdrobil sem kupo, Pavla —
tako nedosežni, izgubljeni se
prevzetnici nazdravlja! . . .

Ant. Debeljak:

Skrite orgije.

Kot tihi menihi
procesija vitkih topolov sred mraka
ob cesti koraka.

In murne jim urne najela
je za muzikante Noč bela,
da v vetru zdaj rajajo vitki asketi,
objemajo plaho se v plesu razgreti.

Vsa mirna je širna
poljana, kjer smeje zbor lilij se belih:
metulj-lehkoživec skrit v slednji je kelih.
Prižemajo tesno ob grudi se lilij,
ki prosijo, prosijo sladkih nasilij.

*V prvi stihuri + je zapomniti
imenski "Debeljak"*